REAKTION NR. 2026/27

cerif

HELE DOSSIERET

Udgivet den 12. september 2026

REAKTION FRA

CERIF

Med Tina MAGAARDs kronik, bragt i *Weekendavisen*

Udgivet den 12. september 2026

Hvem vil lukke munden på Bergeaud-Blackler?

Broderismen-sagen i Danmark: historien om en akademisk hetz

Reaktion fra CERIF, med Tina MAGAARDs kronik bragt i *Weekendavisen* den 11. september 2026

For to år siden fremsatte professor Lene Kühle fra Aarhus Universitet og seniorforsker Manni Crone fra Dansk Institut for Internationale Studier opsigtsvækkende anklager mod bogen *Le Frérisme et ses réseaux*, der på dansk er udgivet under titlen Broderismen: Hvordan islamister undergraver de vestlige samfund.

I bogen argumenterer den anerkendte franske forsker Florence Bergeaud-Blackler for, at Det Muslimske Broderskab arbejder i det skjulte på at infiltrere vestlige samfund indefra med henblik på at fremme sin islamistiske ideologi.

Bogen kom til at stå centralt i en intens offentlig debat i Danmark efter socialdemokraten Frederik Vads tale om »den tredje erkendelse«, hvor han ligeledes advarede mod infiltration og undergravning af samfundets institutioner indefra. Men de to danske forskere skulle med deres »videnskabelige vurdering« have undermineret bogens dokumentationsgrundlag.

Nu har Tina Magaard faktatjekket deres faktatjek. I et særdeles opsigtsvækkende debatindlæg, offentliggjort i *Weekendavisen* den 11. september 2026, viser hun detaljeret, hvordan professoren og seniorforskeren har snydt, manipuleret og fabrikeret falske anklager i deres kritik af den franske forsker.

Under islamforskernes tæppe

(kronik) Tina Magaard

Manni Crone og Lene Kühle, illustration bragt i *Weekendavisen*. © *Weekendavisen.*

Hersker der inden for visse humanistiske fagområder et toksisk intellektuelt klima, hvor uenighed om politisk ladede emner bliver undertrykt og udskammet? Ja, og det er et alvorligt problem, hævder den nyligt udkomne amerikanske rapport Report on the State of Scholarship in the Humanities and the Humanistic Social Sciences. Rappor-

ten omhandler situationen i USA – men hvordan ser det egentlig ud i Danmark?

Lad os undersøge en historie, Weekendavisen tidligere har bragt: Den udskamning, som blev rettet mod Florence Bergeaud-Blacklers bog Broderismen: Sådan undergraver islamister de vestlige samfund i vinteren 2024-2025 af professor Lene Kühle fra Aarhus Universitet og seniorforsker Manni Crone fra Dansk Institut for Internationale Studier.

I Weekendavisen mistænkte de to forskere Bergeaud-Blackler for tvivlsom forskningspraksis og hævdede, at hun ikke kan dokumentere sin »centrale tese om islamistisk infiltration«. Bogen er »vanvittig«, lød den skråsikre dom fra Lene Kühle. Der er bare et problem: Kühle og Crone fusker og fabrikerer falske anklager for at komme frem til deres konklusioner.

Det vil jeg kigge nærmere på i denne kronik.

I Weekendavisen stillede Kühle og Crone en række retoriske spørgsmål med kritik af bogen, herunder følgende: »Skal debatten tage afsæt i en bog, der (...) præsenterer et centralt dokument – the smoking gun – med et manipuleret citat og uden at angive kilden?« Præsenteret på den måde planter Kühle og Crone i læseren en tvivl om, hvorvidt det nævnte centrale dokument overhovedet eksisterer.

Men det eksisterer. Dokumentet er gengivet i den schweiziske journalist Sylvain Bessons bog fra 2005, La Conquête de l'Occident. Le Projet secret des islamistes (da. Erobringen af Vesten. Islamisternes hemmelige projekt). Besson oplyser, at dokumentet blev fundet af schweizisk politi i 2001 i forbindelse med en ransagning hos den egyptiske rigmand og ledende skikkelse i Det Muslimske Broderskab Youssef Nada. Dokumentet ligger i sagens procesakter som nr. 4100400027-4100400040. Youssef Nada har selv ad flere omgange bekræftet dokumentets eksistens.

Det omtalte dokument er en 14 sider lang plan med titlen Mod en global strategi for den islamiske politik, som af Besson er blevet døbt

»Projektet«. Ifølge en fortrolig rapport fra den schweiziske antiterrortaskforce er dokumentet »en grundlæggende tekst til forståelse af de langsigtede mål for Det Muslimske Broderskab«.

Det er derfor et dokument, som alle bør kende – uafhængigt af Bergeaud-Blacklers bog. Det blev beslaglagt hjemme hos Youssef Nada sammen med tusindvis af andre dokumenter, hvis samlede masse kan bidrage til debatten om, hvorvidt islamisk normpres og infiltration oprindeligt har forbindelse til en ideologisk og finansiel strategi fra Det Muslimske Broderskab. Som Besson skriver: »Disse dokumenter viser, at Det Muslimske Broderskab igennem årtier har etableret et hemmeligt netværk i Europa. Formålet med netværket er at tjene deres politiske ambition: skabelsen af et perfekt islamisk samfund, som en dag vil erstatte Vesten som menneskehedens førende kraft.«

»Projektet« er ifølge Besson særlig vigtigt, fordi det ikke bare afslører »Det Muslimske Broderskabs mest hemmelige politiske hensigter«, men også giver praktiske anvisninger på, hvordan islamister kan infiltrere vestlige samfund.

Bergeaud-Blackler opsummerer i sin bog med egne ord og direkte citater dokumentets indhold på side 81 til 84. Det er denne passage, som Kühle og Crone angriber – dog uden at forholde sig til dokumentets samlede budskab. De udelukker dermed læseren fra vigtig empirisk viden og fylder i stedet læserens horisont med tvivlsomme angreb såsom falske anklager, citatfusk og mistænkeliggørelse uden belæg.

Jeg vil nu se nærmere på fem »udskamningsgreb«, som Kühle og Crone bruger – og som jeg gennemgår i dybdegående analyse, der kan downloades på forlaget Prestos hjemmeside.

DET FØRSTE TRIN ligger i den »mildeste ende« af udskamningsskalaen. Her bruger Kühle og Crone mindre fejl som argument for voldsomme konklusioner, som fejltypen ikke kan bære.

For eksempel når Bergeaud-Blackler kommer til at referere til Sylvain Bessons artikelserie i stedet for hans bog. Men både artikelserien og

bogen har som centralt tema, hvordan dokumenterne beslaglagt hos Nada afslører Broderskabets hemmelige plan om infiltration og islamisering af de vestlige samfund.

Bergeaud-Blacklers fejl kan altså ikke bære Kühle og Crones anklage om manglende dokumentation for tesen om islamistisk infiltration, eftersom begge kilder omhandler lige netop det.

DET ANDET TRIN på deres udskamningsskala er stråmænd, som giver indtryk af, at Bergeaud-Blackler har begået fejl, hun ikke har begået. For eksempel skriver Kühle og Crone om ovennævnte dokument: »Det vides ikke, hvem der har skrevet det.« Men det er jo netop det, som Bergeaud-Blackler selv forklarer. Bergeaud-Blackler skriver: »Hvor stammer dokumentet fra? Politiets efterforskere er ikke sikre.« Bergeaud-Blackler har altså ikke begået nogen fejl.

Hendes kilde, Sylvain Besson, lader i øvrigt ikke til at være tvivl om, at såvel forfatteren som modtagerne er at finde blandt nogle af Det Muslimske Broderskabs ledende figurer. Denne oplysning tilbageholder Kühle og Crone, hvorved de også misrepræsenterer Bessons udredning af dokumentets betydning. De to danske forskere fortsætter med endnu en stråmand: »det er ikke et officielt Broderskabsdokument.« Men det påstår Bergeaud-Blackler jo heller ikke på noget tidspunkt.

Kühle og Crone booster altså deres casebuilding ved at misrepræsentere Bergeaud-Blacklers position, hvorved de giver indtryk af, at Bergeaud-Blackler begår fejl, hun ikke har begået. Dermed leder de læserens opmærksomhed væk fra substansen i det dokument, som Bergeaud-Blackler fremlægger. Kühle og Crone tavsliggør dermed væsentlig dokumentation vedrørende islamistisk infiltration, som dermed unddrages offentlighedens opmærksomhed.

DET TREDJE TRIN på udskamningsskalaen gør sagen mere alvorlig. For nu begynder Kühle og Crone at gribe til falske anklager. Bergeaud-Blackler fremlægger i sin bog, hvilke finansielle netværk Youssef Nada ifølge hendes kilder havde adgang til. Som Bergeaud-Blackler skriver, var de finansielle netværk »angiveligt ikke kun knyttet til

Al-Qaedas leder Osama bin Laden, men også til lederen af broderskabet, Yusuf al-Qaradawi, Hamas, det algeriske GIA, og den tunesiske islamistiske bevægelse Ennahda«.

Kühle og Crone skriver om denne passage i Bergeaud-Blacklers bog: »Disse oplysninger findes ikke i den efterfølgende schweiziske kilde note 68 (eller den foregående note 67).« Problemet er bare, at det ikke passer, hvad Kühle og Crone skriver.

Tværtimod.

I note 67 henviser Bergeaud-Blackler til Richard Labévières bog Les Dollars de la terreur. Les Etats-Unis et les islamistes fra 1999. Jeg har konsulteret den engelske oversættelse fra 2000, Dollars for Terror: The United States and Islam. Det første, man bemærker, er et helt kapitel dedikeret til »The Muslim Brothers' Holy (and Financial) War«. Men Det Muslimske Broderskab dukker op mange steder i bogen, ikke kun i dette kapitel. Som jeg påviser i min udvidede analyse af sagen, giver Labévière righoldig information, som bekræfter Bergeaud-Blacklers påstand angående både Osama bin Laden, Yusuf al-Qaradawi, Hamas, GIA og Ennahda. Det er derfor decideret usandt, når Kühle og Crone hævder, at oplysningerne ikke findes i referencen i note 67.

Men hvad så med note 68 hos Bergeaud-Blackler? Den refererer til Sylvain Bessons artikelserie »L'histoire secrète des islamistes en Occident«, som Besson udgav i avisen Le Temps som appetitvækker op til udgivelsen af sin bog. Som jeg påviser i den udvidede analyse, supplerer denne artikelserie Labévières dokumentation angående Osama bin Laden, Yusuf al-Qaradawi, Hamas og til dels Ennahda.

Det er altså ikke sandt, når Kühle og Crone hævder, at »oplysningerne findes ikke« i referencerne til note 67 og 68. Tværtimod, da Bergeaud-Blacklers to referencer, Labévière og Besson, netop har udredningen af disse finansielle netværk som et hovedtema i deres værker.

Man bemærker især Labévières og Bessons oplysninger om Det Muslimske Broderskabs mangeårige chefideolog Yusuf al-Qaradawi. Han er alment kendt som en yderst indflydelsesrig prædikant – både glo-

balt og blandt muslimer i Europa. Men ifølge Besson og Labévière er han ikke bare teoretiker. Han kaldes også »hovedaktionær« i den bank og investeringsfond, som Nada havde oprettet i Schweiz. Ikke nok med det. Al-Qaradawi siges også at kontrollere bankens transaktioner. Hvis det passer, fostrer denne oplysning nye spørgsmål i forhold til, hvilke finansielle muligheder Yusuf al-Qaradawi har haft for at påvirke unge europæiske muslimer op gennem 1990erne.

Kühle og Crones beskyldning om manglende dokumentation i de to noter viser sig altså at være en falsk anklage. Men selvom deres beskyldning er usand, vil det være forventeligt, at Kühle og Crone er lykkedes med at skræmme en del læsere væk fra Bergeaud-Blacklers bog. I næste led betyder det, at de også blokerer læserens adgang til Besson og Labévières oplysninger. Det er derfor ikke en ligegyldig løgn. Det er en falsk anklage, som manipulerer os væk fra ovenstående oplysninger om Det Muslimske Broderskabs netværk og finansielle ressourcer i den periode, hvor de konsoliderede sig i Europa. Altså væsentlige oplysninger, hvis man ønsker at undersøge nærmere, hvilke midler Broderskabet har haft til rådighed for deres projekt. Det spor underminerer professor Kühle og seniorforsker Crone med deres manipulation.

DET FJERDE TRIN på udskamningsskalaen tager os til uventede højder. Nu begynder de to danske forskere at ændre i citater. De advarer læseren mod at tillægge det hos Nada beslaglagte dokument nogen betydning. De hævder, at »det er ifølge Besson forkert at forstå islamismens historie i lyset af det«. Men det er ikke det, Besson skriver. Han skriver (min fremhævelse med kapitaler): »det ville være forkert at fortolke islamismens nyere historie ALENE i lyset af Projektet.«

Ordet »alene« gør hele forskellen. Det er derfor ikke uskyldigt, når Kühle og Crone foregiver at citere Besson, men fjerner ordet »alene« fra sætningen uden at oplyse læseren om det.

I God citatskik og plagiat i tekster – vejledende retningslinjer, som Kühle og Crone hævder selv at arbejde ud fra, læser man: »En række forhold kan gøre et citat ulovligt. Det kan for eksempel være, hvis (...)

citatet er forvansket, for eksempel er omskrevet eller fejlciteret (citatfusk).« Ifølge Kühle og Crones eget undersøgelsesgrundlag udøver de altså citatfusk, da de forvansker Bessons sætning ved at fjerne ordet »alene«.

Det er fusk, som har en afgørende betydning for vurderingen af såvel Bergeaud-Blacklers som Bessons budskab. Kühle og Crone får det til at lyde, som om Bessons budskab er det modsatte af, hvad det rent faktisk er. Besson afviser nemlig på ingen måde, at dokumentet skulle have betydning for islamismens nyere historie. Tværtimod. Hele pointen med hans bog er jo, at det har afgørende stor betydning. Han forklarer, at dokumentet skal ses i sammenhæng med alle de andre dokumenter, som også blev konfiskeret hos Nada.

Summen af de beslaglagte dokumenter viser ifølge en af de schweiziske efterforskere, som Besson interviewer, at vi har at gøre med en »infiltrationsideologi, som på sigt repræsenterer den største fare for de europæiske samfund (...) om et årti vil vi i Europa se, hvordan krav om et parallelt system vil bryde frem (...) derefter vil den langsomme destruktion af vores institutioner begynde«.

Det er derfor ikke bare citatfusk, men også grov manipulation fra Kühle og Crones side, når de skriver, at det »ifølge Besson [er] forkert at forstå islamismens historie i lyset af« benævnte dokument.

Endnu en gang blokerer Kühle og Crone for læserens udsyn til information, som er uundværlig, hvis man vil undersøge historikken i det islamiske normpres og de infiltrationseksempler, vi observerer i den danske virkelighed i dag.

DET FEMTE TRIN på udskamningsskalaen er endnu mere besynderligt. Her løber fantasien fuldstændig af med Kühle. Hun nøjes ikke med at affeje dokumentets betydning. I et interview i Weekendavisen advarer hun om, at »det er omstridt«, hvorvidt dokumentet er ægte eller et falsum. Men Kühle dokumenterer ikke, hvem det er, som bestrider dets ægthed. Kühle fortæller heller ikke, hvem det er, hun mistænker for at have forfalsket det. Er det Sylvain Besson, hun beskylder for forfalskning? En af Schweiz' mest velrenommerede graver-

journalister. Han er i 2017 tilkendt den prestigiøse Swiss Press Award for sit journalistiske arbejde, har snart 30 års erfaring i sager om økonomisk kriminalitet og lyssky netværk og er i øvrigt tidligere redaktør på dagbladet Le Temps. Hvis Kühle mener, at en journalist af den kaliber har forfalsket journalistisk råmateriale, bør hun da informere den schweiziske offentlighed herom.

Eller er det en af det schweiziske politis efterforskere, som Kühle mistænker for at have forfalsket et dokument konfiskeret ved en ransagning? Ifølge artikel 317 i den schweiziske straffelov har dokumentfalsk udført af embedsmand en strafferamme på fem år. Hvis Kühle besidder viden, der peger i den retning, hvorfor har hun så ikke anmeldt det? Er det, fordi hun godt ved, at »falsum«-mistanken er hendes eget påfund?

FLORENCE BERGEAUD-BLACKLERS bog om broderismen er i den danske debat blevet mødt med omdømmeødelæggende anklager fra Lene Kühle og Manni Crone. Anklager, som har været egnet til at skræmme læserne væk fra bogen. Kühle og Crone har valgt ikke at debattere bogens budskab, men i stedet udskamme Bergeaud-Blackler ved brug af blandt andet falske anklager og citatfusk.

Det betyder ikke, at der ikke er fejl i hendes bog Broderismen. Der er nogle få alvorlige fejl og desværre en del sjuskefejl. Disse fejl skal selvfølgelig rettes i fremtidige oplag. Men de fejl og unøjagtigheder, som kan påpeges, invaliderer ikke den dokumentation, som findes i de kilder, som Bergeaud-Blackler refererer til.

Problemet er, at Kühle og Crone har grebet ind i den offentlige debat på en måde, som blokerer vores adgang til de kilder, og som giver offentligheden det indtryk, at Bergeaud-Blacklers eksempler på islamisk normpres og infiltration bare er noget, der foregår i Bergeaud-Blacklers fantasi. Det er ikke urealistisk at antage, at Kühle og Crone på den måde har bremset den danske offentlighed i at opnå erkendelser omkring mulige baggrundsfaktorer for det islamiske normpres, som i dag kan observeres i europæiske velfærdssamfund.

Derfor angår det os alle, og derfor kan vi ikke slippe den her.

Vi er nødt til at forholde os til, hvad det har af konsekvenser, når visse forskningsmiljøer udskammer dissidenter som Bergeaud-Blackler. Ifølge Report on the State of Scholarship in the Humanities and the Humanistic Social Sciences rammer den ideologisering »selve det fundament, som et universitet skulle hvile på«. Nemlig muligheden for en saglig og nøgtern gennemgang af samtlige de kilder, som kan belyse en given problemstilling.

I denne sag har Kühle og Crone ikke bare brudt med de mest fundamentale regler for ærlighed og saglighed i forskning. De har også angrebet selve fundamentet for vores offentlige samtale. Vi skal kunne stole på, hvad en forsker siger. Det er den tillid til forskningen, som Kühle og Crone underminerer. Det kan hverken offentligheden eller forskningen være tjent med, og det må ikke ske igen.

Vi er derfor nødt til at tage en mere principiel diskussion om, hvordan vi fremadrettet sikrer kvalitet og troværdighed i offentligt finansieret forskning.

Tina Magaard, ph.d., fhv. postdoc ved Sorbonne-Paris IV og tidligere lektor ved Aarhus Universitet

Lene Kühle og Manni Crone er blevet forelagt kritikken i denne kronik, men ønsker ikke at tage til genmæle

---

Kommentar af Florence Bergeaud-Blackler

Den sag, der beskrives i det følgende, handler ikke om en simpel akademisk uenighed. Den drejer sig om en offentlig anfægtelse af en forskers videnskabelige integritet og om et forsøg på at miskreditere hende gennem falske anklager af særlig alvorlig karakter: plagiat, tilegnelse af andres arbejde, manipulation eller fabrikation af citater, »opfindelser«, forvanskning af kilder og mere generelt forskningspraksis, der fremstilles som værende i strid med »akademiske standarder«.

I forskningsverdenen er det en normal del af videnskaben at kritisere en hypotese, anfægte en fortolkning, påpege en fejl eller diskutere kvaliteten af en kilde. At anklage en forsker for plagiat eller videnskabelig uredelighed er noget helt andet. Så er det ikke længere gyldigheden af en argumentation, der anfægtes, men forfatterens professionelle hæderlighed og dermed indirekte troværdigheden af hele vedkommendes forskning.

Disse anklager er nu blevet erkendt som grundløse.

Efter først at være blevet anklaget og nu renset for anklagerne vil jeg fortælle om de usædvanlige detaljer i en sag, der rettede sig personligt mod mig og, ud over mig, mod et forskningsområde, som nogle søger at censurere: forskningen i Det Muslimske Broderskab i Europa.

Kronologi over anklagemekanismen

Kontroversen begyndte i Danmark i sommeren 2024 omkring Broderismen, den danske oversættelse af min bog Le Frérisme et ses réseaux, der udkom i 2023 på forlaget Odile Jacob og var forsynet med et forord af den danske forsker Thomas Hoffmann.

Den 31. juli offentliggjorde Manni Crone, forsker ved Dansk Institut for Internationale Studier, en stærkt kritisk anmeldelse af bogen i Altinget. Hun beskyldte den blandt andet for utilstrækkelig dokumentation og for generaliseringer om muslimer.

Jeg svarede hende offentligt den 3. august i samme medie. Jeg anfægtede hendes argumenter, påpegede det, jeg betragtede som fejllæsninger, og beklagede, at debatten var ved at bevæge sig fra en akademisk diskussion til et forsøg på personlig delegitimering.

På dette tidspunkt forestillede jeg mig ikke et øjeblik, at dette forsøg på at miskreditere mig ville fortsætte.

Jeg tog fejl. Allerede i august erfarede jeg gennem en e-mail fra Thomas Hoffmann, bogens forordsskribent, at der i danske akademiske

kredse cirkulerede meget alvorlige anklager mod mig om plagiat og dårlig akademisk praksis. Disse mistanker skulle have cirkuleret i flere måneder og skabt et klima af mistænkeliggørelse omkring bogen og dens forfatter. Jeg kendte ikke de konkrete anklagepunkter og kunne derfor ikke svare på dem.

Under et ophold i Danmark mellem oktober og november 2024, hvor jeg blandt andet var inviteret til en konference for at præsentere min bog, deltog mine kritikere Lene Kühle og Manni Crone i arrangementet. De henvendte sig ikke til mig for at fremlægge deres kritik. Lene Kühle havde afslået at deltage i det panel på konferencen, som hun var blevet inviteret til.

Først den 15. november 2024 bad en journalist ved navn Kasper Schøler Fast fra dagbladet Berlingske mig om at reagere på kritikken. Han forelagde mig formelt de anklager, som Lene Kühle og Manni Crone havde fremsat, og vedlagde et dokument på omkring tredive sider samt en Excel-fil med cirka 340 linjer, der opregnede problemer i bogen og annoncerede ikke færre end 600 angiveligt fejlagtige citater og noter.

Det hele blev yderligere indrammet af udtalelser fra en tredje akademiker, Sten Schaumburg-Müller, professor og medlem af et udvalg for akademisk praksis. Han udtalte sig om enkelte eksempler på grundlag af det materiale, Kühle og Crone havde udarbejdet, samtidig med at han – det skal siges til hans ære – præciserede, at han ikke selv havde undersøgt bogen direkte. Det forhindrede ham dog ikke i at fremhæve påståede krænkelser af ophavsretten og »scientific dishonesty«.

Kühle og Crone talte om omfattende uregelmæssigheder og en så stor forvirring i referencerne, at det ifølge dem næsten blev umuligt at kontrollere visse påstande. Det er rigtigt, at de i ugevis havde sat deres studerende til at opspore selv den mindste fejl i placeringen af et komma; måske har de haft visse vanskeligheder med efterfølgende at skabe overblik over alt dette.

Forfatterne til dossieret, som tydeligvis ønskede at få problemet til at fremstå så omfattende som muligt, hævdede desuden, at problemerne berørte samtlige kapitler, og at mange flere eksempler ville kunne findes, hvis hele værket blev undersøgt mere indgående.

Denne massevirkning var med til at flytte debatten fra en diskussion om enkelte fejl til forestillingen om en generel metodisk svigt og til sidst til mistanken om mulig »videnskabelig uredelighed«.

Danmark var internationalt pioner inden for institutionel regulering af forskningsintegritet, da landet allerede i 1992 oprettede den første nationale instans på området. Danish Board on Research Misconduct (DBRM) behandler centralt alvorlige sager om videnskabelig uredelighed.

Når uredelighed bliver fastslået i Danmark, kan en officiel afgørelse føre til tilbagetrækning af svigagtige publikationer, professionelle sanktioner helt op til afskedigelse samt standsning eller tilbagebetaling af forskningsmidler. Forskerens karriere kan blive ødelagt.

Men dertil kræves et tungt dossier, og det var netop et sådant dossier, de to danske forskere satte sig for at konstruere fra bunden.

Jeg blev rystet, da jeg modtog e-mailen, der meddelte mig, at der skulle være 600 fejl. Hvordan kunne det være muligt? Jeg blev dog hurtigt beroliget, da jeg læste argumenterne.

En nøje gennemgang af Excel-tabellen afslørede meget alvorlige mangler. Flere registreringer udsprang af det samme problem: en fejl i sidetallet eller en ufuldstændig reference blev registreret flere gange.

Desuden blev typografiske fejl og oversættelsesproblemer talt med, således at helt forskellige typer af uregelmæssigheder blev blandet sammen. Men en simpel fejl er ikke svig; den er snarere en korrekturfejl.

En bibliografisk reference, der er gengivet forkert, kan ikke betegnes som fabrikerede data. På samme måde kan en forskellig fortolkning af en kilde ikke sidestilles med forfalskning, og en enkeltstående parafrase – når den er behørigt kildebelagt – er ikke plagiat.

At betegne et forskningsarbejde som videnskabelig uredelighed kræver en stringent dokumentation. Man kan ikke blot ophobe uregelmæssigheder og vurdere dem efter de standarder, der gælder for fagfællebedømte tidsskrifter.

Disse har ikke de samme krav som en bog udgivet på et kommercielt forlag, hvor man blandt andet tilstræber ikke at gøre teksten tung med alt for formaliserede citater.

På trods af den usædvanligt korte frist, jeg fik til at svare – tre dage og tre nætter inklusive en weekend – sendte jeg den 17. november journalisten et dokument på 96 sider, hvori jeg punkt for punkt besvarede hver eneste anklage.

Her argumenterede jeg for, at det annoncerede antal fejl var kunstigt oppustet, at en stor del af de registrerede forhold bestod af mindre eller formelle fejl, som kunne rettes i et nyt oplag, og at flere af de alvorligere anklager faktuelt var grundløse.

Den 21. november sendte journalisten fra Berlingske – som siden den 17. november havde haft min 96 sider lange punktvise tilbagevisning af anklagerne – mig en ny version af sin artikel.

Jeg konstaterede, at flere anklager og formuleringer, som jeg allerede havde imødegået med rettelser og dokumentation, var blevet bevaret.

Trods endnu en ekstremt kort svarfrist, denne gang på en halv dag, mens jeg befandt mig på en akademisk rejse, gjorde jeg opmærksom på de passager, jeg anså for falske eller tvetydige, og gentog de oplysninger, der modsagde dem.

Jeg protesterede kraftigt mod, at en falsk anklage om plagiat fortsat blev fastholdt. Jeg dokumenterede – og dette er særdeles alvorligt – at de to danske forskere havde manipuleret selve sætningen for at få den til at fremstå som plagiat.

Jeg påpegede ligeledes, at Lene Kühles påstand om, at vi skulle have arbejdet sammen i et projekt om islamisme, var forkert, og fremlagde dokumentation herfor.

Jeg anerkendte følgende fejl i den bog, der var oversat til dansk:

12 ufuldstændige eller manglende referencer;

6 korrektur- og slåfejl;

66 problemer vedrørende akademisk standardisering, som ikke betragtes som problemer i en kommerciel udgivelse;

5 faktuelle fejl;

2 fejl vedrørende oversættelse og kontekstualisering;

2 problemer med diagrammer og links.

> *Ingen af disse fejl har nogen betydning for bogens argumentation.*

Analysen af Excel-tabellen, som jeg sendte til journalisten, viste, at 186 ud af 249 kritiske kommentarer – altså 74,7 procent – udelukkende vedrørte manglende sidetal.

Dertil kom 61 citater fra en fokusgruppe, som blev registreret som fejlagtige, selv om metode, dato, betingelser og finansieringskilder var angivet i begyndelsen af kapitlet.

Jeg forventede derfor, forholdsvis roligt, at journalisten ville foretage sin egen undersøgelse, og at hele sagen ville falde sammen som en punkteret ballon.

På dette tidspunkt mente jeg, at journalisten burde fortsætte sin undersøgelse og se nærmere på, hvordan anklagedossieret var blevet produceret – herunder det forhold, at flere studerende havde deltaget i arbejdet – og undersøge Kühle og Crones kvalitetssikring.

De spørgsmål, journalisten burde have stillet, var: Hvem identificerede problemerne? Med hvilke kompetencer? Efter hvilke instruktioner? Hvem kontrollerede dem? Hvordan gik man fra konstateringen af en mulig uregelmæssighed – eller fra selve produktionen af den – til at klassificere den som plagiat, opfindelse eller videnskabelig uredelighed?

Det skete ikke.

Den 18. november videresendte journalisten – som formentlig ikke forstod ret meget af sagen, ikke ønskede at risikere at lægge sig ud med danske universitetsfolk og foretrak at ofre en udenlandsk forsker – mine svar direkte til de to forskere uden mit samtykke.

Jeg modtog derefter endnu en version, som var betydeligt mindre belastende, men som stadig indeholdt både gamle og nye falske anklager.

Den version, der til sidst blev offentliggjort i Berlingske, indeholdt stadig denne »mistanke om plagiat«.

Der blev desuden tilføjet en ekstremt nedvurderende vurdering fra en anden akademiker, som fremstillede mit arbejde som en form for »konspirationsteori«.

Artiklen henviste desuden til de to forskeres fulde anklagedokument, som de havde fået offentliggjort på Aarhus Universitets officielle hjemmeside. Dermed fik dossieret en usædvanlig stor synlighed og en varig institutionel forankring.

Jeg kunne ikke tro mine egne øjne.

Det falske anklagedossier var nu blevet institutionaliseret og kunne fremover citeres af journalister, akademikere, forlag, arbejdsgivere, institutioner eller forskningsfinansierende organer, uden at disse nødvendigvis kendte til mine svar.

Denne type anklage kan påvirke kollegers tillid, videnskabelige samarbejder, invitationer til universiteter, publikationer, oversættelser, forskningsmidler og i sidste ende en hel akademisk karriere.

Jeg ved naturligvis, at disse forskningsområder er præget af politiske, ideologiske og videnskabelige konflikter.

Jeg ved, at de aktører, der undersøges, undertiden anfægter de kategorier, der anvendes til at beskrive dem; forskere er også dybt uenige om, hvilke begreber der er relevante, om netværkenes karakter, deres grad af organisering og fortolkningen af deres strategier.

Sådanne uenigheder er legitime.

Men der er en fundamental forskel på at anfægte en analytisk kategori og at miskreditere en forsker; på at tilbagevise en argumentation og at mistænkeliggøre forfatterens hæderlighed; på at dokumentere, at en kilde ikke kan underbygge en konklusion, og at anklage forskeren for »manipulation«; på at vise, at en reference er forkert, og derfra konkludere, at der foreligger en systematisk praksis med forfalskning.

Det er her, sagen rækker ud over min person.

For hvis man kan omdanne en videnskabelig kontrovers om et følsomt emne til en anklage om professionel forseelse uden tilstrækkeligt solid dokumentation, får det konsekvenser for selve forskningsområdet – broderismen eller den legalistiske islamisme.

Forskere og studerende vil hurtigt lære, at visse forskningsområder ikke blot indebærer en intellektuel risiko, men også en risiko for deres omdømme og deres professionelle karriere.

Videnskabelig selvcensur behøver ikke at opstå gennem et eksplicit forbud. Den kan langt mere effektivt opstå gennem forventningen om de mulige konsekvenser af at udføre bestemte former for forskning.

Et sådant anklagedossier, fyldt med fejl og insinuationer, er – uanset hvor falsk det måtte være – tilstrækkeligt afskrækkende for enhver, der ønsker at arbejde med dette følsomme emne.

Jeg nævner ikke engang den personlige sikkerhed for forskeren på et område, hvor forskningen i yderste konsekvens kan koste én livet. Det kender vi i Frankrig fra sagen om professor Paty.

Jeg er i øvrigt stadig under politibeskyttelse døgnet rundt, og denne sag har bestemt ikke forbedret situationen, eftersom den også har spredt sig til Frankrig.

Sagen bliver international og når frem til det franske dagblad *Le Monde*

Den 14. februar 2026 fik sagen en ny fortsættelse i Frankrig.

Le Monde offentliggjorde en artikel af Youness Bousenna med titlen: »Florence Bergeaud-Blackler, den tweetende antropolog, der bringer den akademiske verden i forlegenhed«.

Dette stærkt kritiske portræt gentog direkte de anklager, som Lene Kühle og Manni Crone havde fremsat i Danmark.

Det danske dossier blev således et af de elementer, som Frankrigs store dagblad anvendte til at sætte spørgsmålstegn ved min videnskabelige integritet [Le Monde, 14. februar 2026].

I den passage, der behandler deres kritik, nævnes de eksplicit:

»Lene Kühle og Manni Crone hævder, at værket indeholder adskillige problemer med hensyn til videnskabelig stringens.«

Artiklen opregner unøjagtigheder i transskriptioner, faktuelt forkerte oplysninger, mangelfulde referencer og defekte hyperlinks og går derefter videre til mere alvorlige påstande, herunder mistanke om plagiat, forvanskede citater og udokumenterede påstande.

Den konkluderer:

»I alt er der registreret 95 'problematiske praksisser' i denne bog, som er lidt over 400 sider lang.«

Endnu en sand grød af tal.

Le Monde sammenstiller redaktionelle mangler med anklager, der berører videnskabelig hæderlighed, og samler derefter det hele i ét samlet tal, hvis sammensætning og betydning læseren ikke har mulighed for at vurdere.

Og avisen nævner ikke mit svar på det danske dossier.

Anklagerne cirkulerer dermed videre og får en ny synlighed i Frankrig, hvor læseren hverken kender anklagedossieret eller de manipulationer, det indeholder.

Det er ikke første gang, Le Monde forsøger sig mod mig, hvilket jeg forklarer i La Nouvelle Revue Politique i et svar med titlen: »Når Le Monde stiller en dødstruet antropolog for retten« (La Nouvelle Revue Politique, 15. februar 2026).

Introduktion til Tina Magaards kronik

Når jeg vender tilbage til dette forløb i dag, skyldes det, at Tina Magaard netop har offentliggjort en ny kronik i den danske avis Weekendavisen, dateret den 11. september 2026. Jeg gengiver den nedenfor.

I fransk oversættelse har den titlen »Under islamforskernes gulvtæppe«.

Her undersøger Tina Magaard, hvordan Lene Kühle og Manni Crone har konstrueret flere af deres anklager mod min bog.

Tina Magaard, tidligere lektor ved Aarhus Universitet, tager de omstridte passager op, konsulterer de kilder, jeg henviser til, og sammenholder deres indhold med mine kritikeres påstande.

Over for disse angreb leverer Magaards analyse en ubønhørlig tekstlig modundersøgelse, som sønderlemmer mine anklageres metodologi.

Langt fra tågede teoretiske diskussioner konfronterer denne analyse direkte deres påstande med tekstens faktiske indhold og blotlægger to mekanismer, der vidner om ren ond tro: en grotesk disproportionalitet og en grov mistænkeliggørelse af mine intentioner.

Hendes stringente, konkrete dokumentation fanger mine kritikere i deres egen fælde: den leverer objektivt bevis for, at de bevidst har fejllæst, beskåret og overfortolket mit arbejde for fra bunden at konstruere en anklage om videnskabelig uredelighed.

Målet var at bringe mig til tavshed og, ud over mig, at bringe forskningen i islamisme til tavshed.

For jeg er ikke den eneste, man forsøger at få til at tie, som Jean Chichizola viste i en artikel i Le Figaro med titlen: »'Man kan ikke længere arbejde uden at løbe en risiko': disse forskere, som islamisterne har udset sig som mål«, offentliggjort i juni 2025.

Redaktionens note. Den fulde version af Tina Magaards kritik, »The smoking gun«, kan læses på forlaget Presstos hjemmeside: forlaget-pressto.dk/images/The-smoking-gun-Broderismen.pdf

Forlægger Bjarke Larsens indlæg »Jeg anklager« blev bragt i *Weekendavisen* den 11. september 2026: www.weekendavisen.dk/opinion/jeg-anklager

Analyserne i dette dossier står alene for forfatternes egen regning og er ikke nødvendigvis udtryk for CERIF's holdning.